

— og hvorfor skulde det ikke lykkes ham? — saa vil han indskrive sit Navn i den gyldne Bog af vore danske Politikere, og hvis han ikke faar Held dertil, vil det altid være stolt og ærefuldt for ham at have taget det første Tag i saa stor en Sag. Og maaske kan denne Følelse og en saadan Betragtning blive ham en Trøst overfor de Stiklerier, som han lige har hørt af den sidste ærede Taler (Frijs), hans tidligere Forbundsfaelle. Ja, saaledes gaar det; saaledes gaar det, naar Forbindelser hæves, naar man gaar fra een Omfavnelse — det var det Ord, den ærede sidste Taler brugte — til en anden. Den højtærede Konseilspræsident kender det nok, om ikke af Erfaring saa dog af Læsning. I Udlandet risikerer man at faa Vitriol i Øjnene, her er det jo mildere, her er det kun Ordene, som svier. Men jeg forstaaer meget vel den sidste ærede Talers Fortrydelse, det er ikke saaledes at blive skudt til Side. Paa den anden Side begriber jeg ikke rigtig, hvorledes han af den Grund kan ville forandre sin Politik, men det skal jeg senere komme tilbage til.

Jeg har søgt at forklare, hvorfor dette Forslag har faaet den Tilslutning, som det har faaet, det er en historisk Baggrund, der er bag det, det er en politisk Nødvendighed, der gør det. Hvis dette Forslag kun havde omfattet en Ændring af Folketinget, hvis det altsaa, kort sagt, kun var den lille Grundlovsændring, havde Begejstringen været ringe. Som det nu er sagt flere Gange her i Salen, har et saadant Forslag Gang paa Gang været forelagt, og vi er sløvede overfor saadanne forgæves Forsøg, som derfor ikke er mulige længere. Jeg siger dette, fordi det forekommer mig, at der i Højres Ordførers Tale var en Antydning af et nyt Forsøg. Jeg tror, at det er umuligt at vække dette Forslag til Live igen af den Grav, som Landstinget selv har kastet over det. Tiden er nu forpasset dertil, til dette langsomme Tempo svarer nu en hurtigere Fart. Jeg forstaaer ogsaa den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser i det andet Ting — og for Resten ogsaa her i Dag — saaledes, at han mener, at der ikke mere er en farbar Vej der, at han ikke mere mener, at Sagen kan løses ved de to Trin. Og hvis nu Højre tilbød sin Medvirksomhed dertil, hvad vilde det saa hjælpe? Jeg forstaaer meget godt, at den højtærede Konseilspræsident — hvad han har sagt baade her og tidligere — ønsker at samle saa

mange af Rigsdagens Medlemmer, saa mange af de forskellige Partier som muligt om en Grundlovsændring. Og hvem vilde ikke ønske det, det vilde ganske sikkert være en Lykke, om man her i Landet kunde enes om en Forfatningsforandring. Sikkert er det, at der neppe er mange Eksempler i Historien paa Enighed om en Forfatningsforandring. Thi Forfatning er blandt andet Magtfordeling, og Forfatningsforandring vil sige Omfordeling af Magten. Det er ikke meget almindeligt, at de, som sidder inde med Magten og har erhvervet den, ganske godvilligt slipper den, saa en Forfatningsforandring, der baade tiltaler de mest yderliggaaende og mest tilbagestræbende, er det jo ikke ret sikkert, at man kan opnaa. Men hvis Regeringen vilde forsøge at gaa en anden Vej: at gaa sammen med Højre, hvad vilde det saa hjælpe? Saa sprang vi andre fra. Saaledes forstod jeg Socialdemokraternes og de Radikales Udtalelser i det andet Ting, at for os maa nu den hele Sag løses, og jeg tror ikke heller, at det er Regeringens Mening at gaa til nogen Løsning af denne Sag, som vilde væbne omtrent Halvdelen af Befolkningen imod den. Her er der altsaa et Enten—eller: Enten bliver der ingen Forfatningsforandring under den nuværende Regerings Ledelse, eller ogsaa bliver det en Forfatningsforandring, der omfatter begge Tings Sammensætning, og om dette handler jo ogsaa det Lovforslag, som vi i Øjeblikket har til Behandling.

Jeg vil nu paa ingen Maade gennemgaa dette Lovforslag paa ny, efter at dette er sket af den højtærede Konseilspræsident og dernæst ogsaa af det ærede 10de kongevalgte Medlem (Enevold Sørensen) og endelig af Ordføreren for Højre, der — om end naturligvis med megen Kritik paa Vejen — dog har berørt alle Hovedpunkter og ogsaa Bipunkter i Forslaget. Men jeg vil tillade mig kun at sige nogle Ord om nogle Enkeltheder. Jeg vil gerne begynde med Folketingets Sammensætning, hvori der ikke er særdeles meget nyt i Forhold til de tidligere Forslag, der har været forelagt. Men ny er for saa vidt Højres Stilling dertil, som Højre nu gaar saa overordentlig stærkt imod, at Aldersgrænsen nedsættes til 25 Aar. Det forekommer mig, at da Højre har begyndt blandt sine Rækker at tælle et ungt Højre, var der nogen Anledning for Højre til at slaa af her. Nu har jeg imidlertid set, at dette unge Højre med klædelig Beskedenhed — uden at udelukke Bestemmelsen om, at Valggrænsen